

תת"ע 5817/05/13 - ביאדסה מייסם נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5817-05-13 מדינת ישראל נ' ביאדסה מייסם
תיק חיצוני: 90501671292

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש ביאדסה מייסם ע"י ב"כ עו"ד חגי פונדק
נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבה
החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 3.7.13.

כנגד המבקש הוגש ביום 27.5.13 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב במהירות מופרזת, עבירה מיום 19.4.13.

ביום 3.7.13 המבקש לא התייצב לדיון בעניינו, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 2 חודשים.

על פי אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט, פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש ביום 29.8.13.

עוד מצויים בתיק בית המשפט תצהיר המבקש, כפי שהוגש ביום 2.6.14 חלף הפקדת רישיון הנהיגה, ואישור על הפקדת רישיון נהיגה בהתאם.

בבקשה מיום 4.8.19 טען המבקש, כי לא קיבל לידי את ההזמנה לדיון, ולא ידע על מועד הדיון, ולכן לא התייצב לדיון, וכי באישור המסירה חסרים פרטים מהותיים; וכי לאחרונה קיבל לביתו הודעה מטעם רשות הרישוי אודות סנקציות ופסילה שהוטלו עליו בגין דו"ח זה, אשר הוא לא ידע עליו מעולם; והוא זקוק לרישיונו לצורכי פרנסה כנהג משאית.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ולא סביר; כי המבקש זומן כדיון בהתאם לאישור המסירה שחזר בציון 'לא נדרש'; וכי המבקש אף ידע אודות פסק הדין שניתן בהיעדרו, ובתאריך 5.6.14 הפקיד תצהיר חלף רישיון ואישור הפקדה יצא בהתאם, אשר צורפו לתגובה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

בפתח הדברים ייאמר, כי המבקש לא טרח לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בעניינו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. ראה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6)793, ורע"פ 2474/18 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל [26.7.18].

יתרה מכך, פסק הדין מיום 3.7.13, על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הומצא למבקש ביום 29.8.13, והוא אף הגיש תצהיר חלף רישיון ביום 2.6.14, כך שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה כ- 5-6 שנים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, שיהיו ניכר שיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה בעניינו.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

בעניינו, כפי שעולה מאישור המסירה שצורף לבקשה, הזמנה לדין נשלחה למבקש וחזרה בציון 'לא נדרש'.

כאשר הזמנה לדין נשלחה בדואר רשום לכתובת המדווחת במשרד הפנים וחזרה בציון "לא נדרש" חלה חזקת המסירה (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.02.2009)). בעניינו, המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, ולא הציג כל ראיה שיש בה כדי להוכיח כי הוא לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו, ואף לא הגיש תצהיר בתמיכה לבקשתו, כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי. לא רק שהמבקש לא הוכיח כי ההזמנה לדין לא הגיעה אליו ועל כן לא סתר את "חזקת המסירה", אלא שמרישומי רשות הדואר מסתבר כי לא דרש את ההזמנה לדין. וראו רע"פ 2575/17 רונן גיאר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.09.2017); רע"פ 8604/15 ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.12.2015).

וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 נסאר נבואני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.12.2018), כב' השופט ערן קוטון:

"כפי שהובהר לעיל, ההזמנה לדין חזרה בציון הערה - "לא נדרש". מכאן שהיה על המערער להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מקבלתה. המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, משכך רשאי היה בית משפט קמא לראות במערער כמי שהוזמן לדין כדין, לראות בו כמי שמודה בביצוע העבירה

המיוחסת לו, ולהרשיעו בהיעדרו. "

ובאשר לטענות באשר לאישור המסירה חסר פרטים מהותיים - טענה זו נדחתה בעפת (מחוזי חיפה) 36580-03-19
פרידמן נ' מדינת ישראל, כב' השופט קוטון, 1.5.19, אשר הפנה לפסיקת בית המשפט העליון:

"מקרה דומה לענייננו נדון בבית המשפט העליון ברע"פ 5258/14 **סמימי נ' מדינת ישראל** (3.8.14). בהליך זה טען המבקש - "כי אישור המסירה שהוצג אינו עומד בכללים שנקבעו בדין, [...] עוד הוסיף המבקש, בהקשר זה, כי אף מחותמת ה-"לא נדרש" שהוטבעה על אישור המסירה לא ניתן ללמוד דבר, משום שלא הוטבע עליה תאריך".

בית המשפט העליון דחה את בקשתו וקבע - "[...] כי על אישור המסירה שהציגה המשיבה מופיעה חותמת "לא נדרש" המלמדת כי ההזמנה נשלחה למבקש."

באותו מקרה הוגש לבית משפט השלום לתעבורה בת"א-יפו אישור מסירה ועליו חותמת בלבד הנושאת את הכיתוב "לא נדרש". בית משפט השלום לתעבורה דחה בקשה לבטל פסק דין שניתן בהעדר המבקש, למרות שהוא היה זה שהגיש בקשה להישפט. בערעור על אותה החלטה ציין בית המשפט בעפ"ת (מחוזי ת"א-יפו) 2473-07-14 **סמימי נ' מדינת ישראל** (15.7.14) - "הבקשה שהגיש המערער לבית משפט קמא לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו נדחתה ובצדק נדחתה. המערער, כאמור, כך על פי אישורים שהוצגו לבית משפט קמא, קיבל הזמנה אך לא דרש אותה כפי שהיה צריך לעשות, ומשכך הרשעתו בהיעדרו הייתה מוצדקת".

כאמור לעיל בית המשפט העליון סמך ידיו על החלטותיהם של בית משפט השלום לתעבורה ושל בית המשפט המחוזי.

ראו בעניין דומה גם: רע"פ 8651/13 **סקה נ' מדינת ישראל** (31.3.14).

וראו גם רע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.2015);

וע"פ 2983/19 **סאלח פחמאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.06.2019) - שם דובר היה בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בימ"ש השלום לתעבורה שלא לבטל פסק דין בהיעדר; ונטען, כי אישור המסירה בציון 'לא נדרש' שהוגש לבית המשפט היה פגום ולקוני ביותר, כי לא סומן ברובריקה שלא היה איש בביתו של המערער עת "ביקר" הדוור בכתובתו וכי לא ברור באיזה תאריך ובאיזו שעה נערך ביקורו, וכי העובדה שהמערער "ישן על זכויותיו" אין בה כדי לרפא את הפגמים באישור המסירה. נפסק, כי: "בהתאם לסעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 קיימת בעבירות תעבורה חזקת מסירה אותה לא השכיל המערער להפריך. המערער לא הצביע על כל נימוק של ממש לשיבתו בחיבוק ידיים משך כשלוש שנים, ואף אם לגרסתו נודע לו על פסק הדין רק כעבור כשנה, אין בכך הסבר לשיהוי של השנתיים הנוספות. המדובר גם בפסק דין בעבירת תעבורה בגינה נידון ל-1,000 ₪ קנס, כך שגם החשש לעיוות דין אינו ממשי."

עולה אם כן, כי המבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בענייננו, לבד מטענות אודות אמצעי תיקון שהוטלו על המבקש על ידי משרד הרישוי, אין בבקשה כל נימוק המצביע כי עלול להיגרם למבקש עיוות דין, ולא פורטו טענות הגנה או נימוקים כלשהם המצביעים על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה.

עולה, כי בחלוף כ-6 שנים מפסק הדין (ובחלוף כ-5 שנים מהפקדת תצהיר חלף רישיון) הסתבר למבקש, כי נפסל על ידי רשות הרישוי, ואז מצא לנכון להגיש בקשה לביטול פסק הדין. דהיינו, נראה, כי הסיבה האמיתית להגשת הבקשה בשיהוי ניכר נובעת מהעובדה, כי המבקש חויב באמצעי תיקון על ידי משרד הרישוי. "מדובר בשיקול של תועלת ולא בשיקול של עיוות דין". (עפ"ת (מחוזי חיפה) 21418-12-15 **קויפמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.2015)).

וראו גם עפת (מחוזי נצרת) **רביע מירם נ' מדינת ישראל**, 24.2.16, כב' השופט סאאב דבור:

"בשולי פסק הדין אציין כי לא ניתן להתעלם מהתופעה הנפוצה לפיה מערערים/מבקשים אחדים פונים לבית המשפט אם זה במסגרת בקשה לביטול פסק דין ואם זה במסגרת הודעת ערעור, אך לאחר שנודע להם על שלילת רישיון נהיגה ו/או צבירת ניקוד מטעם משרד הרישוי. תופעה זו הינה פסולה ושורשיה יונקים מתוך רצון של אותם מערערים/נהגים לחלץ את עצמם מן המבוי הסתום אליו נקלעו. במצבים שכאלה ברי, כי אין עניין לנו בטענות שמקורן בפסק הדין עצמו או בהליך התעבורתי העומד בבסיס צבירת הנקודות."

וכן עפ"ת (מחוזי חי') 17557-07-18 **אוסאמה עומר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.08.2018), כב' השופט ערן קוטון:

"למעשה, הבקשה הוגשה לבית משפט קמא בשל חששו של המערער מפעולות שיינקטו בידי משרד התחבורה. פעולות אלה אינן חלק מההליך שהתקיים בבית משפט קמא ואיני סבור כי יש בהן להוות שיקול בשאלת הענישה או בסוגיית ביטול פסק הדין."

כמו כן, טענת המבקש כי לא ידע על הדו"ח מעולם, בנסיבות שפורטו לעיל, מעידה על חוסר תום לב בהתנהלות המבקש, ושומטת את הבסיס תחת טענתו לעיוות דין.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אב תשע"ט, 18 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

